

7. Az ember természete

Az első emberpár Isten képére lett teremtve egyenlőséggel, hatalommal és szabadsággal, hogy gondolkodjon és cselekedjen. Bár teremtett szabad lény, a test, a lélek és a szellem oszthatatlan egysége, mégis Istentől függ az élet. Amikor ősszemeink nem engedelmessé váltak Istennek, megtagadták Istentől való függőségüket és elvesztették Istentől kapott kiváltságukat. Isten képmása árszert bennük, és a halál alattvalóivá lettek. Utódaik ezt a megromlott természetet és annak következményeit öröklék. Gyengeségekkel és bűnös hajlamokkal születtek. Isten megbékéltette magát, a földet Krisztusban, és Szentleke által a bűnbűntől halandó emberben helyreállította alkotását. Isten dicsőségre lettek teremtve, és az őt hívottak el, hogy szeressék Őt és egymást, és gondot árnyezetükre. (1Máz 1:26-28; 2:7; Zsolt 8:4-8; ApCsel 17:24-28; 1Máz 3; Zsolt 51:5; Róm 5:12-17; 2Kor 5:19-20; Zsolt 51:10; 1Jn 4:7-8,11,20; 1Máz 2:15)

És ez mondta Isten: Teremtsek ember a mi képünkre és hasonlatosságunkra." Isten nem a szavával hálta életet teremtése koronázza, hanem szeretettel lehajolt, hogy a föld porából formálja meg ezt az új teremtményt.

A föld legmesteribb szobrása sem formázhatott volna ilyen nemes lényt. Michelangelo talán képes lett volna kifogni az ámulatba ejtő szobrot, de vajon mi lett volna az Isten által olyan gondosan, bonctani és élettani szempontból is megtervezett testtel, amelyből a feladatokat és a szándékat egyaránt szem előtt tartotta?

A teljes forma elkészült, minden hajszál, szempilla és köröm a helyére került, de Isten még nem fejezte be a művet. Terve szerint az embernek nem kellett lennie, hanem azt akarta, hogy teremtménye éljen, gondolkozzon, alkosson, és dicsőségekben névelkedjen.

A Teremtő e nagyszerű forma felhagyva, észlelhette volna az őrrészei lehetne lehetetlen. Így lőn az ember előle (2:7; v. 1:26). Isten tudta, hogy az embernek társra van szüksége, ezért alkotott mellé és segítőit, hozzá illő "bocsátott" adámmra, és amikor adám elaludt, egyik kivett oldalból megteremtette az asszonyt (1Máz 2:18-21-22). Ez Teremtő tehát Isten az embert az ő képére, Isten képe teremtő őt: férfi és asszony. Majd megáldotta őket, és így szól hozzájuk: "Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet, és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a föld minden élő állatán" (1Máz 1:28). Isten sokkal pompásabb kerti otthont adott adámnak és nőjének, mint amelyet ma bárhol is láthatunk. A fák, a szőlőket, a virágokat, a dombokat és a völgyeket mind maga a Mester dőltette fel. Volt ott két különleges fa - az élet fája és a gonosz tudásának fája. Isten megengedte adámnak és nőjének, hogy szabadon egyenek minden fajtájukból - kivéve a jó és a gonosz tudásának fáját (1Máz 2:8-9, 17).

Ég tette fel Isten a teremtmény műveire a koronát. És Isten, hogy minden, amit teremtett vala, jó, igen jó. (1:31)

Á

Az ember eredete

Ma sokan abban hisznek, hogy az ember az Őjllati Őlet alacsonyabb rendű formájiból alakult ki olyan természetes folyamat következtében, amely több milliárd évig tartott, ám ezt az elképzelést nem lehet ísszhangba hozni a Bibliával. Az ember természetével kapcsolatos bibliai nézet döntő fontosságú eleme az ember visszafejlődés.

Isten teremtette az embert. Az emberi faj eredete az Istenség tanácskozásához vezethető vissza. "Teremtünk ember (1Mózes 1:26) - szót Isten. A többes szám itt a Szentháromságra - az Atya Istenre, a Fiú Istenre és a Szentlélek Istenre - vonatkozik (lásd e könyv 2. fejezetét). Isten tehát határozott célal fogott az első ember teremtéséhez (1Mózes 1:27).

A föld porából teremtve. Isten az embert "a földnek porából" (1Mózes 2:7) teremtette; nem más formákat hozott létre, mint például a víz vagy szárazföldi állatokat, hanem a korábban már létező anyagot használta fel. Amikor megformálta az ember minden szervét, és a megfelelő helyre tette azokat, csak akkor lehelt bele az életnek lehelte, ami az embert élő személytette.

Isten képzőre teremtve. Isten minden állatot - halat, madarat, csőszmájszót, rovar, emlőst stb. - "neme szerint" teremtett (1Mózes 1:21, 24-25). Minden egyes állatfajnak megvolt a saját jellegzetes formája és képzője, hogy utódokat hozhatott létre. Az embert viszont Isten a saját képzőre, nem pedig az állatvilág mintájára alapján teremtette. "Teremtünk embert mi képzőnkre és hasonlatosságunkra" (1Mózes 1:26) - mondta Isten. Itt világos tervrészvonal látható az állatvilág és emberiség között. Lukács nemzeti tőblázatában egyszerűen, de határozottan kifejezi ezt a különbséget, ami az emberiség eredetéről. "Ez a dajma, ez pedig Isten." (Lk 3:38)

Az ember kiemelt helyzete. A teremtés csőspontja az ember megteremtése volt. A mindenható Isten a képzőre teremtett embert bízta meg a föld és minden állat gondozásával. L. Berkhof ezt mondja a dajmról: "Képtelenség és kivétel volt, hogy az Isten által rábízott természet és teremtményeket uralja, akarata és szándéka alá rendelje, az őt, mind ő, mind egész ragyogó birodalma a mindenható Teremtőt és a világgegyetem Urát magasztalja (1Mózes 1:28; Zsolt 8:4-9)." [2]

Az emberiség egysége. Másztes első könyvnek nemzeti tőblázatai azt mutatják, hogy az a dajma és a va utáni képző nemzedékek sora mind az első pár leszármazottja volt. Az egész emberiség természete azonos írtíklő vagy származástani egységet képez. Pál ezt mondta: "Az egész emberi nemzeti egységet egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész szánán" (ApCsel 17:26).

Fajunk szerves egységnek további jeleit abban a bibliai állításban látjuk, hogy a dajma vétké bűnt és halált hozott mindenkire, az a dajmát pedig Krisztus tette lehetővé mindenki számára (Róm 5:12, 19; 1Kor 15:21-22).

Az ember természetének egysége

Milyen részekből áll az ember? Vajon több, egymástól független részből, testből, lélekből és szellemből?

Az Őlet lehelete. "Formálta vala az Őr Isten az embert a földnek porjából, Ős lehellett vala az ő orrába Őletnek lehelete. Így lőn az ember Őlő lélekkel." (1Máz 2:7)

Isten "az Őletnek leheletét" lehelte "dím Őlettelen testbe, ezzel Őlővé tette a föld elemeit. Az Őlet lehelete "Mindenhatónak lehelete" (Jáb 33:4), ami Őletet adó Őletszóra. Az elektromos Őram szerepéhez hasonlíthatjuk; az Őram Őjthalad az elektromos káoszok kálfőnbőző szerkezetén, Ős amikor bekapcsoljuk a szű-nes tővő, a nő szűrke Őveglapot a szű-nek Ős a kőpek Őktető eseményosorjővő vőltotztatja. Az elektromossőg hangot Ős mozgvarőzsol oda, ahol azelőtt semmi sem volt.

Az ember Őlő lélek. Mit vőltotztatott meg az Őlet lehelete? Amikor Isten megformőjta az embert a földből, minden szervő megalkotta, a szű-vő, a tődejő, a vesőjő, a mőjő, a Őpő, az agyő stb. - az egősz tőkőletes volt, de Őlet az Őlet leheletét lehelte az Őlettelen anyagba, Ős "gy lőn az ember Őlő lélekkel".

A Szentőrsban található kőplet vilőg. A föld pora (a föld elemei) Ős az Őlet lehelete = Őlő őny vagy Őlő lélek elemeinek Ős az Őlet leheletőnek egysőgőből lett az Őlő őny vagy Őlő lélek.

Ez "az Őlő lélek" nemcsak az emberekben, hanem minden Őlő őnyben megvan. A Biblia szerint pőldőul Őlő lélek azokban az őjlatokban, amelyek bementek Noő bőrkőjőba, Ős azokban is, amelyek nem mentek be (1Máz 7:15, 22).

1Máz 2:7-ben "Őlő léleknek" vagy "Őlő őnynek" fordőtott hőber szű a nefes chajőh. Ez a kifejezős nem kiző emberre vonatkozik, mert utal mőg a vő-zőjlatokra, a rovarokra, a csőszőmőszűkra Ős a nagytestű szűrazfődi őjlatokra is (1Máz 1:20, 24; 2:19).

A nefes, amit "Ő őnynek" vagy "Ő léleknek" fordőtanak, a nőfas szűbő ered, amelynek jelentőse: "Ő őlegezni". Az őszűvetsőgben ennek gőrő megfeleője a pszűhő. "Amennyiben a lehelet az Őlet legszembetőnbő bizonyő-tő nefes alapvetően Őlő őnynek, szemőlynek jelőli az embert." [3] Amikor a Biblia őjlatokra vonatkoőan hasznőjja e kifejeőst, mint pőldőul a teremtősi tőrtőnetben, akkor az őjlatokat Isten őjltal teremtett Őlő őnyekőnt mutatja be.

Fontos megjegyezni: a Biblia azt mondja, hogy az ember Őlő lélekkel lett. A teremtősi tőrtőnetben semmi sem utal arra, hogy az ember lelket kapott volna, olyasfajta kőlfőn egysőget, ami a teremtőskor kapcsolődott volna őssze az emberi testtel.

Megoszthatatlan egysőg. Nem is tudjuk igazőn felmőni, milyen fontos a teremtősi beszűmő az ember termőszető helyes megőrtővel kapcsolatban. A Szentőrs egysőges egősznek mutatja be az embert, hangsőlyozva szerves egysőgő. Akkor tehőjt hogyan kapcsolődik a szellem Ős a lélek az ember termőszetőhez?

1. A lélek jelentőse a Bibliőban. Ahogy mőj korőjban is emlő-tettő, az "szűvetsőgben a "Ő őlek" a hőber nefő

fordítási. 1Máz 2:7 az embert "léleknek" nevezi, miután a föld elemeiből formált fizikai testbe az élet lehelete került át. Hasonlóképpen, ha egy gyermek születik, az "lélek" az "élet" egyedülállóan más, és különálló minden más hasonlótól. Ágy tűnik, a hűber neves az a gondolat emeli ki, hogy minden "lélek" megvan az egyéniséggel kapcsolatos, ami egyedülállóan sajátosságot ad neki. Ebből értelemben használva, a neves nem a szemely egy része, hanem maga a szemely, és sok esetben "embernek" vagy azzal rokon értelmű szóval fordítja Bibliánk (lásd 1Máz 14:21; 4Máz 5:6; 5Máz 10:22), vagy "magának" (3Máz 11:43; Ámós 46:2 stb.)."

Másrészt viszont az olyan kifejezések, mint "az én lelkem", "az én te lelked", "az én ő lelke" stb., általában a szemely helyettesítik (lásd 1Máz 12:13; 3Máz 11:43-44; 19:8; Jáz 23:11; Zsolt 3:3; Jer 37:9 stb.). Az angol King James fordítás az "szellemekben 755-szer fordul elő neves 100-nál is több helyen "az én lelkem" mondja (1Máz 9:4-19:5; Jáz b 2:4, 6 stb.).

A neves olykor vággyra, ká-vánsággyra vagy szenvedélyre utal (v. 5Máz 23:24; Pród 6:7). Utalhat még az érzelmek központjára (1Máz 34:3; Ámós 1:7 stb.), és időnként az ember akarati részét jelképezi. 4Máz 31:19-ben a neves megállít, és B-r 16:30-ban (fordításban: "én") meghal. 4Máz 5:2-ben (holt test) és 9:6-ban (holt ember) holttestre utal (v. 3Máz 19:28; 4Máz 9:7, 10).

A gárgg psziché szó használata az "szellemekben" hasonló ahhoz, ahogy az "szellem" használja a neves-életre és emberi életre egyaránt alkalmazza (Jel 16:3). A King James fordítás 40-szer egyszerűen "az én lelkem" -ra (Mt 6:25; 16:25 stb.). Bizonyos esetekben egyszerűen "embereket" jelent (lásd ApCsel 7:14; 27:37; Róm 13:1; 1Pt 3:20 stb.), másrészt pedig a szemelyes névvel egyenértékű (lásd Mt 12:18; 2Kor 12:15 stb.). Néha az érzelmekre (Mt 14:34; Lk 2:35), az értelemben (ApCsel 14:2; Fil 1:27) vagy a szöve (Ef 6:6) utal."[4]

A psziché nem halhatatlan, hanem halandó (Jel 16:3). El lehet pusztítani (Mt 10:28).

A bibliai bizonyítékok arra utalnak, hogy a neves és a psziché időnként az egész szemelyre, másrészt pedig az em val mire, mint például az indulatokra, érzelmekre, ká-vánsággyokra és érzésekre utal. Ez azonban semmi esetre sem jelzi, hogy az ember kátt a "lélek" részéből állna. A test és a lélek együttesen alkotják az egyéni személyiséget. A lélek nem alkotja a testtől elválasztva. Nincs olyan bibliai szó, ami arra utalna, hogy a lélek mint "tudatosan" alkotó rész, "lélek" a testet.

2. A szellem bibliai jelentése. M-g a léleknek fordított hűber neves szó jelentése egyéniséggel, szemelyiséggel, az "szellem" szöveben szellemnek fordított hűber szó, a ruah az egyéni lélethez "lélek" erő adó szövekre utal. Embereket megleven-tő isteni erő vagy "lehetet" jelöli.

A "ruah" 377-szer fordul elő az "szellem" szöveben. A leggyakrabban szellemnek, szöve vagy lehetetnek fordították (1Máz 8:1 stb.). Az "élet" (B-r 15:19), a bájtorás (Jáz 2:11), a felhőborodás vagy a harag (B-r 8:3), a lelki állapot (Ámós 54:6), a jellem (Ez 11:19) és az érzelmek központjának (1Sám 1:15) jelöli és is használható.

A lehetet vonatkozásban az emberi ruah és az állati ruah között nincs különbség (Pród 3:19). Az ember ruah-ja a

halál pillanatában elhagyja a testet (Zsolt 146:4), és visszatér Istenhez (Próvd 12:7; v. Jób 34:14). A ruah gyakran használatos Isten Lelkének jelölésére, mint például a 63:10-ben is. Az "szávetsághoz" a ruah az emberre vonatkozóan soha nem jelent a fizikai testtől elkülönülő, intelligens, örököszt.

A ruah szavetségi megfelelője a pneuma, ami a pneo, fűjni, lehelni igéből ered. A ruah-hoz hasonlóan, a pneuma sem hordoz olyan jelentést, ami az emberben a testtől függetlenül létező, tudatos szellemre utalna. Az "szávetsághoz" a ruah az emberre vonatkozóan semmilyen értelemben sem utal ilyen gondolatra. Róm 8:15; 1Kor 4:21; 2Tim 1:7; 1Jn 4:6 és a hasonló szavakban a pneuma kedvet, magatartást vagy érzelmi állapotot jelöl. A személynév kiegészítésénél a ruah-hoz hasonlóan a pneuma is visszatér az őshoz a halál pillanatában (Lk 23:46; ApCsel 7:59). A Szent-ruhában, mint a ruah, a pneuma is jelöl Isten Lelkét (1Kor 2:11, 14; Ef 4:30; Zsid 2:4; 1Pt 1:12; 2Pt 1:21, stb.)."[5]

3. A test, a lélek és a szellem egysége. Milyen kapcsolat van a test, a lélek és a szellem között? Hogyan hat ez a kapcsolat az emberre?

a) Kettős egység. A Biblia egy egységet kezel az emberi természetet, és nem határozza meg a test, a lélek és a szellem viszonyát. Egyes esetekben a fogalmakat használja a lélek és a szellem szétválasztására, annyira, hogy mint általában a fogjuk, a magyar fordítás nem kezeli a két szavak közötti különbséget. Mária Terézia emlékiratában ezt olvashatjuk: "Magasztalja az én lelkem (psziché) az Urat, és átvendez az én lelkem (pneuma) az én megtartás Istenemben" (1:46-47). Jézus az egyik (psziché), más a másik (pneuma) szétválasztására használja, amikor az ember lelkéről és testéről beszél (Mt 10:28; 1Kor 7:34). Az előbbi az embernek az Istennel kapcsolatos magasabb rendű képességeit, az utóbbi a fizikai és érzelmi képességeit jelöli.

b) Hármasság. Van egy kivétel azzal az általános bibliai gyakorlattal szemben, amely az embert kettős egységként ábrázolja. Például, aki szétválasztja a test és a lélek közötti különbséget, beszél az ember hármasságáról is. A Károli fordítás sárelte visszaadni ezt a hármasságot. Az "ő protestáns fordítás" adja vissza: "Maga pedig a békesség Istene... őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes szolgálatban" (1Thessz 5:23). Ez a szakasz pedig azt a végül fejezi ki, hogy az embernek a részei közül egy se maradjon ki a megszentelődés folyamatából.

Ebben az "összefoglaló"ban a lelkét (pneuma) úgy kell értelmezni, mint az intelligencia magasabb elvét, amely keresztül Isten Lelkével kapcsolatot teremt az emberrel (Róm 8:16). Az ember azáltal formálódik, amit Krisztus képvisel, hogy a Szentlélek megőrzés-tje az értelmét (Róm 12:1-2).

A másik szavakat, amit a magyar "elmé"-nek fordít (psziché), az emberi természetnek azt az alsóbbrendű megnyilatkozását jelenti, amit a "szív", a "kívánság", az "indulat" szavakkal lehet a legpontosabban visszaadni. Az "elmé"-nek ez a része is megszentelhető: amikor a Szentlélek szavakhoz hozza az elmét Isten gondolataival, ez kihat az emberre is, akik közöttben él Isten ellen vitázóknak, most alárendelődnek akaratjainak." [6]

A test pedig, amit vagy a magasabb rendű, vagy az alacsonyabb rendű lélek irányít, az emberi természet fizikai valósága, a hős, a örökös és a csont.

Például felsorolása, lélek, ká-vájságok és test, egyáltalán nem esetleges. Amikor a lélek megszentelődik, az értelem is hatalma alá kerül, a megszentelt értelem pedig megszentelő hatással van a vágyakra és a ká-vájságokra is. Az az ember, akiben ez a megszentelődés lezajlik, nem fog visszaélni a testével, tehát fizikai egészségére is virágozni fog. A test olyan megszentelt eszközzé lesz, amivel a keresztség szolgálhatja Urát és Megváltóját. Például egyértelműen az embertermészet egységének gondolatjából kiindulva szándékosan megszentelődésre az embert, rávilágítva, hogy az egység egyen, a test és a lélek megszentelődése szakszerűsége a Krisztus második eljövételére történő eredményes felkészülésre.

c) Oszthatatlan egység. Tehát minden ember oszthatatlan egységet képez. A test, a lélek és a szellem az ember lelki, szellemi és fizikai erejének igen mély kapcsolatja. Ha az egyik területen valami fogyatékosság van, az akadályt jelent a másikon is. A beteges, tisztátalan vagy zavarodott lélek, illetve elme gyengéti az ember érzelmi és fizikai egészségét is. Ez természetesen fordítva is igaz. A gyenge, beteges, szenvedő alkat általában kihat az érzelmi lelki egészségre is. Isten minden embert felelősségteljesen tett azért, hogy egyszemélyes kápeességét a legjobb áj ezt jelenti a tényleges káicsághatása. Lényeges része ez annak a folyamatnak, amelynek során az emberben újra kirajzolódik a Teremtő képe.

Az ember istenképessége

A hatodik napon teremtett öölényt Isten "ez az ő képére... teremtő" (1M 1:27). Mit jelent az, hogy Isten a saját képére teremtette az embert?

Isten képre és hasonlatosságára teremtve. Gyakran felvetődik az a gondolat, hogy az ember erkácsi és lelki nagyságát feltevére valamit Isten erkácsi és lelki természetéből. Mivel azonban a Biblia tanása szerint az ember a test, a lélek és szellem megoszthatatlan egységet képez, az ember testi tulajdonságainak is valamilyen formában Isten képe kell tükröznie. Isten tehát nem volna lélek? Hogyan hozhatnánk kapcsolatba egy lelket bármilyen formával vagy alakkal?

Ha gondosan megvizsgáljuk, mit tudunk az angyalokról, megkérjük, hogy Istenhez hasonlóan lelki lények (Zsid 1:7, 14), mégis mindig emberi alakban jelennek meg (1M 18:1-19:22; D 9:21; Lk 1:11-13; ApCsel 12:5-10). Lehetséges, hogy a lelki lényeknek "lelki test" van, alakkal és tulajdonságokkal (v. 1Kor 15:44)?

A Biblia szándékosan arra, hogy néhány emberlétett Istenből valamit. Mózes, Áron, Nádáv, Abihu és a hetven nőn litta a I (2M 24:9-11). Miután Isten a kezével befedte Mózeset, a prófétát megpillanthatta az előtte elvonulást Isten háját - ha nem is az arcát (2M 33:20-23). Dánielnek az "életet bemutatás" íjtomásiban mint a trónon ülő "regkor" jelent (D 7:9-10). A Biblia úgy "r Krisztusról, mint "északi képe a lthatatlan Istennek" (Kol 1:15), és "ez az Ő valóság" (Zsid 1:3). Ezek a szakaszok arra íjtsanak utalni, hogy Isten személyes lény, akinek személyes alakja van. Ez nem lehet meg bennünket, mert Isten az embert a saját képre teremtette.

Isten az embert kisebb tette az angyaloknál (Zsid 2:7) - ez utalás arra, hogy szellemi és lelki ajándékokkal halmozta el. Adámnak nem volt tapasztalata, nem lttott a dolgok mágá, és még nem fejlődött ki a jelleme, de Isten igaznak teremtette (Prd 7:29), ami az igaz erkácsi valás utalás. [7] Erkácsi Isten képre teremtve, igaz volt, és szent (v. Ef 4:24), része a teremtés műnek, amiről Isten kijelentette: "ézen jás" (1M 1:31).

Mivel Isten az embert saját erkölcsi képére teremtette, lehetőséget adott neki arra, hogy Teremtője iránti szeretetét a hűségével bizonyítsa. Istenhez hasonlóan az ember is rendelkezett a világszerte kárpótlással, azzal, hogy az erkölcsi kárpótlásnak megfelelően szabadon gondolkozzon és cselekedjen. Így tehát szabadon szerethetett és engedelmeskedhetett, vagy viláshoz a bizalmatlanság és engedetlenség útját. Isten azért vállalta annak kockázatát, hogy teremtménye rosszul is dühíthessen, mert csak a szabad világszerte jogával alakulhat ki az emberben olyan jellem, ami teljesen bemutatja a szeretet elvét, Isten ínyegét (1Jn 4:8). Az ember megteremtésével az volt a célja, hogy az ember az istenképesség legmagasabb fokára jusson: szeresse Istent teljes szívvel, teljes lelkével és teljes elmével, valamint szeresse a többi embert is úgy, mint önmagát (Mt 22:36-40).

Közösségben. "Nem jász az embernek egyedül lenni" (1Máz 2:18) - mondta Isten, és megteremtette a világot. Az Isten hűségét a szeretet kapcsolatban alkot egyéget, az embert pedig a barátság és a hűségig közösség teremtette az Úr (1Máz 2:18). E kapcsolatban alkalmunk van egymással érteni. Igazán embernek lenni azt jelenti, hogy fontosnak tartjuk a kapcsolatokat. Az Isten országában uralkodás szszhang és jászot szerves része az, hogy Istenképességünknek ez a vetélete is kifejlődjön.

A köznyelv sáfárai. "Monda Isten: Teremtünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjunk a földön, az ég madarain, a barmokon, mind az ég és földön, és a földön mindenütt állaton" (1Máz 1:26). Itt egyétt említ meg, hogy Isten az embert a saját képére és az alacsonyabb rendű teremtményeken való uralkodásra teremtette. Isten a saját képviselőket állította az embert az alacsonyabb rendű teremtmények fölé. Állatok nem tudják megérteni Isten uralmát, de képesek arra, hogy szeressék és szolgálják az embert.

Dávid az ember uralmára utalva kijelenti: "És tettél öt kezeid munkáin, mindent lájba aláj vetted" (Zsolt 8:7). Az em kiemelt helyzete utalt arra a dicsőre és megtiszteltetésre, amivel megkoronáztatott (Zsolt 8:6). Felelőse volt, hogy uralkodjon a világon felett, bemutatva, illetve a kérvényre Isten általános uralmát a világegyetem felett. Tehát nem vagyunk a kérvénylények általánosai, akik felett a köznyelv erői uralkodnak. Ellenkezőleg! Isten azt akarja, hogy pozitív értékek teremtünk a köznyelv formájával, kihasználva azokat a kérvénylényeket, amelyekbe jutunk, mint az Isten akaratának teljesítésére vonatkozó alkalmakat.

Itt találjuk meg a megoldást arra, miként javíthatjuk az emberi kapcsolatok világunkban, ahol minden felbomlik, darabjaira hull szét. Ezekben rejlik a világszerte is, hogy mit lehet tenni a földi természet erőforrásainak igényző kizsákmányolása, a levegő és a víz szennyezése ellen, ami egyre rontja az élet minőségét. Csak akkor lehetünk biztosak abban, hogy boldog, virágzó jövőt várunk, ha elfogadjuk az ember természetével kapcsolatos bibliai szemléletet.

Isten követése. Nekünk, embereknek Istenhez hasonlóan kell cselekednünk, mert a saját képére teremtett minket. Emberek vagyunk, így nem isteni, mégis minden lehetséges módon alkotáinkat kell bemutatnunk a köznyelvünkben. A negyedik parancsot erre a kötelezettségre hivatkozik, követnünk kell alkotáink példáját, hogy a hűt első hat napján dolgozzunk, a hetediket pedig megpihenünk (2Máz 20:8-11).

Feltétel halhatatlanság. Isten halhatatlannak teremtette öszleinket az engedelmesség feltételével. Szabadon odamehettek az élet feljához, hiszen Isten általános életet szánt nekik. Halhatatlanságuk csak úgy kerülhet veszélybe, ha megszegik azt a parancsot, ami megtiltotta nekik, hogy a jász és a gonosz tudásának feljírásáig egyenek. Az engedetlenség következménye a halál (1Máz 2:17; v. 3:22).

Á

A bűneset

Ádám és Áva megszegte a tőrvenyt, no-ha Isten a saját kőpmására, tőkőletesnek teremtette, Ás tőkőletes helyezte őket. Hogyan kővetkezhetett be ez a radikális Ás rettenetes vőltözés?

A bűn eredete. Ha Isten tőkőletes vilőgot teremtett, akkor hogyan alakulhatott ki a bűn?

1. A bűn eredete Ás Isten. Vajon a teremtő Istentől származik a bűn is? A Szent-rás kijelenti, hogy Isten természetből adán szent (Ása 6:3), Ás nincs benne semmi igazságtalan. ÁCselekedete tőkőletes, mert minden Ája igazságos. Húsos Isten, Ás nem csaló; igaz Ás egyenes ő!" (5Máz 32:4). ÁTÁjvol legyen Istentől a gonoszság, Ás a Mindenható az Álnokság!" (Jáb 34:10) - jelenti ki a Szent-rás. ÁAz Isten gonoszsággal nem kő-sőthető, Ő maga senkit sem kő-sőrt" (Jak 1:13); gyűllő a bűnt (Zsolt 5:5; 11:5). Isten teremtőse eredetileg Ázigen jő" volt (1Máz 1:31). Egyáltalán nem eredhet Istentől a bűn, mert Ő Ázrők Ádvőssőg szerzőjővő lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki" (Zsid 5:9 - Áj prot. ford.).

2. Akitől a bűn ered. Isten elejő vehette volna a bűn kialakulásának, ha a vilőgegyetemet olyan robotokkal nőpeső-ti be, amelyek csak azt teszik, amire beprogramozták őket. Isten szeretete azonban szőksőgesső tette, hogy olyan Iőnyeket teremtsen, akik Ánkőnt viszonzhatják szeretető. Mőrpedig erre a viszonzásra csak olyan Iőnyek kőpesek, akik rendelkeznek a vőlasztás szabadsággal.

Amikor Isten megadta teremtőnyeknek ezt a szabadsőgot, vőllalnia kellett a kockőzót, hogy talán lesznek, akik elfordulnak tőle. Sajnálatos mődon bőszkesőg tőmadt Luciferben, a magas rangő angyalban (Ez 28:17; vő. 1Tim 3:6). Mő nem előgedett meg azzal, amit Isten kormőnyzősi rendőben betőltőtt (vő. Jőd 6), hanem Isten helyőnek elfoglalására tőrekedett (Ása 14:12-14). E bukott angyal tőrsai kőzőtt az előgedetlensőg magőjt elhívte, igyekvő uralma alá vonni a vilőgegyetemet. Sokakat meg is nyert magőnak. Az ebből kővetkező mennyei hőborő azzal őrt vőg, hogy Lucifert - akit most Sőitő, ellensőg nőven ismerőnk - kővetőivel egyőtt kiűztők a Mennyből (Jel 12:4, 7-9; 1Mőg a 8. fejezetet).

3. Az emberi bűn eredete. Sőitő szőjrdan eltőkőlte magőban, mő sokat is rővesz arra, hogy csatlakozzanak az Isten uralma elleni Iőzadásához. Ettől mőg a Mennyből valő kiűzetőse sem tőntorő-totta el. Figyelme a nemrőg megteremtő ember felő irányult. Vajon hogyan tehető Ádámot Ás vőit Iőzadásvő? Tőkőletes vilőgban őltek, Teremtőjő megadott nekik, amire csak szőksőgő volt. Hogyan is vőlhatnőnak előgedetlennő Ás bizalmatlannő az irőnt, aki boldogsőgük forrősa? Az első bűnről szőő beszőmolő adja meg erre a kőrdőre a vőlaszt.

Sőitő elhatőrozta, hogy vőratlanul tőmad az első emberpőrra. Áva egyszer a jő Ás a gonosz tudősa főjőnek kőzető volt, amikor Sőitő kő-győ formőjőban arrő kezdte faggatni, Isten valőban megtiltotta-e neki, hogy a főirő egyen. Áva elmondta, Isten figyelmeztette őket, hogy meghalnak, ha esznek a főirő. Sőitő kőtsőgbe vonta az isteni tiltőst. ÁBizor nem haltok meg" -mondta. Felkeltette Áva kő-vőncsisőgő, azt sejtette, hogy Isten valami csodőlatos, Áj őlmőnytól ak megfosztani őket, attő, hogy olyanok legyenek, mint Ő (1Máz 3:4-5). Ávőban azonnal győkőkeret vert a kőtely Isten szavőj illetoen. Teljesen lenyűgőztők a győmőllcsben őllő-tőlag rejlő Áriősi lehetősőgek. A kő-sőrtő rombolő munkőjt

megszentelt elmájában. Most már nem Isten szavának, hanem Sátján szavának hitt. Attól kezdve úgy látta, hogy az a fa eledelre, s hogy kedves a szemnek, azos ká-vájnatos az a fa a bűnűlcsességgel". Ámva engedett a csábításnak, hogy Istenhez hasonlóságot akarjon válni, mert elároggedetlen volt a helyzetével. Ez szakaszta az őrt annak gyümölcséből, azos ada a vele levő fájának is, azos az is evők." (1Máz 3:6)

Isten szava helyett saját árkászerveiben bázva, Ámva elszakította magát Istentől, kiemelt helyéről leesett, azos bűnös sálylyedt. Az emberiség bukásán elsősorban az leginkább az jellemezte, hogy megingott Istenbe azos szavába vetett hit. A hitelenség engedetlenséghez vezetett, aminek eredményeként Isten azos az emberek kapcsolata megtört, azos vágt elszakadtak egymástól.

A bűn hatása. Milyen kázzvetlen azos hosszán tájvő kázzvetkezményekkel járt a bűn? Hogyan hatott az emberi természet? Milyen lehetőségek vannak a bűn leküzdésének azos az emberi természet javításának?

1. Kázzvetlen kázzvetkezmények. A bűn első kázzvetkezményét megváltozott az emberi természet, azos ez hatott az emberek kázzvettti, valamint az Isten azos ember kázzvettti kapcsolatára is. Az ő, izgalmas, szemet megnyitás álmány csak szögyenárzetet keltett ádámban azos Ámvaiban (1Máz 3:7). Nemhogy Istennel váltak volna egyenlővé, amit Sátján áhanem fálelem tájmadt bennük, azos el akartak rejtőzni (1Máz 3:8-10).

Amikor Isten árdőre vonta ádmot azos Ámva a bűnűkről, ahelyett, hogy bevallották volna vétkeiket, megprábjlták másra hártani a felelősséget. Ez az asszony, akit mellőm adtál vala, ő ada nákem arról a fájról, úgy evőm" (1Máz 3:12) mondta ádm. Szavaival arra ált, hogy Ámva, sőt kázzvetve Isten is felelős a bűnűért. Ez egyértelműen mutatja, hogy rontotta meg a bűn ádm kapcsolatát a feleséggel azos Teremtőjével. Ámva pedig a kágyát okolta (1Máz 3:13).

Az iszonyatos kázzvetkezmények arra világtanak rá, milyen sályos volt tárványosságuk. Isten átkot mondott Sátján kázzvetőre, a kágyára, azos arra átlte, hogy a porban császva májsszon, árrákká emlőkeztetve a bűnesetre (3:14). Ágy szál Isten az asszonyhoz: Ez Felette igen megsokasítom viselősséged fájaldalmait, fájaldalommal szálsz magzatokat; azos epekedet a te fárd után, ő pedig uralkodik terajtd" (1Máz 3:16). Mivel ádm nem Istenre, hanem a feleséggel hallgatott, Isten megátkozta a fáldet, hogy az ember munkája tább aggodalommal azos fárdással járjon. Ez átkozott legyen a fáld temiatad, fárdásigos munkával álj belőle áletednek minden napjában. Táviset azos bogájd teremjen tenked; s egyed a mezőnek fávőt. Orcád verátkával egyed a te kenyeredet, máglen visszatársz a fáld mert abból vétettél" (1Máz 3:17-19).

Isten megerősítette, hogy tárványos vältözhatatlan, azos minden tárványosságos biztos halálhoz vezet: Ez Por vagy te porráj leszesz" (1Máz 3:19). Az átllet várdrejtésakor Isten a vétkeket kiütte ádeni otthonukból. Attól kezdve az ember nem láphetett kázzvetlenül kapcsolatba vele (1Máz 3:8), azos nem szakáthatott az álet fájájnak gyümölcséből, mert nem kaphatott árrákkáletet. Ágy lett ádm azos Ámva halandósávj (1Máz 3:22).

2. A bűn jellege. Sok bibliaszöveg világsan kifejti, beleértve káldánán a bűnesetről száls beszámolást, hogy a bűn erkácsi rossz, azos annak kázzvetkezménye, hogy egy szabad erkácsi lány ágy dánt, megszegi Isten kinyilatkoztat

akaratajt (1Máz 3:1-6; Rám 1:18-22).

a) A bűn meghatározása. A bűn bibliai meghatározása: "Az, aki az őr tudna jót cselekedni, nem cselekszik, bűne az annak" (Jak 4:17); "Ami pedig hitből nincs, bűn az" (Rám 14:23). A bűn Istennek ártalmas megfogalmazása -gy hangzik: "Isten akarataival való bűnömiféle eltérés, ha figyelmen kívül hagyjuk, amit Isten kifejezetten elrendelt, vagy éppen azt tesszük, amit kifejezetten megtiltott." [8]

A bűnben nincs semlegesség. Krisztus kijelentette: "Az, aki velem nincsen, ellenem van" (Mt 12:30). Bűn, ha nem hiszünk az Ősben (Jn 16:9). A bűn teljes, mert Istennek az Ős akarata ellen. Kis Ős nagy bűn elkövetőre egyaránt az Ős hangzik el majd: "Bűnös". "Ha valaki az egyszórványt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásának bűnös." (Jak 2:10)

b) Bűnös gondolatok, bűnös cselekedetek. Gyakran csak a törvényességünk valószínűleg Ős Istenhez cselekedeteit mondják bűnnek. Krisztus azonban azt mondta, ha az ember haragszik valakire, a Törvény parancsolat 6. pontját szegi meg, azt, hogy "Ne Ős!" (2Máz 20:13); a szívvel pedig a "Ne paráználkodj!" (2Máz 20:14) parancsolatba átköztesd. Ezért nemcsak a nyilvánvaló cselekedetekben megmutatkozó engedetlenségünk szívesen bűnnek, hanem a gondolatokban Ős a szívvel megfogalmazás is.

c) Bűn Ős bűntudat. A bűn bűntudatot kelt. A Biblia szemszögéből nézve a bűntudat arra utal, hogy bűntudatos szívvel arra, aki bűnt követett el. Mivel pedig mindannyian bűnösök vagyunk, "az egyszórvány Isten tőle alig esik" (Rám 3:19)

Ha nem megfelelően kezeljük a bűntudatot, rombolja fizikai, szellemi, lelki képességeinket, végül pedig, ha nem tudjuk letenni, halálhoz vezet, mert "a bűn zsoldja halál" (Rám 6:23).

A bűntudat ellenszere a bűnbocsánat (Mt 6:12), aminek hatására tiszta lesz a lelkiismeretünk, Ős lelki békességget nyerünk. Isten ilyen bűnbocsánatot szeretne adni a bűnbűnös bűnösnek. Krisztus kegyelemmel hűvös a bűntől, bűntől megfáradt emberiségget. "Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok Ős megterheltetek, Ős Ős megnyugosztlak titeket." (Mt 11:28)

d) A bűn szíve. A bűn főszeke a Biblia szerint az, amit mi elmásnak nevezünk. A szívből "zindul minden Őlet" (Pál 4:23). Krisztus rámutatott, hogy az embert gondolatai szennyezik be, mert "a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráználkodások, lopások, hamis tanúbizonyítások, káromlások" (Mt 15:19). A szív az egyszórvány személyné - az Ősre, az Ősre, az Ősre, az Ősre, az Ősre. Az emberi természet úgy jellemezhető, hogy romlott, lealacsonyodott, Ős egyszórványban véve bűnös, mert "zsalárdabb a szív minden gonosz az" (Jer 17:9).

3. A bűn hatása az emberiségre. Vannak, akik Ős gondolják, hogy a tiltott gyámságunk leszállása miatt kiszabott halálbüntetés tő szigorú Ő-tőlet volt. De annak főszeke, hogy "dám bűne milyen hatással volt az emberiségre, elképzeléseink lehetnek a törvényességünk selyossággá válásáig.

Adám Ás Á%va elsősorlálítt fia gyilkosságot kávetett el. Utádaik hamarosan megszegettök a házassági kátelök a tábbnejűsög gyakorlatáival. A gonoszág Ás az erőszak hamarosan betáítáítte az egész Földet (1Máz 4:8, 23; 6:11-13). Mivel nem tártók Isten felszáít-táisaival, hogy tártjenek meg, Ás Ájuljanak meg, Á-gy csak nyolc ember menekült meg a megtáÁsre nem hájákat elpusztá-tá ÁzÁnvtól. Az emberisög vÁ-zÁzÁn utáni tártánelmekiváttel - szomoró beszámolá az emberi természetbűsságáól fakadá cselekedetéről.

a) Az emberisög egyetemes bűsságe. A tártánelemből kitűnik, hogy Adám leszármazottainak is bűss a természet. Adám ezt mondta imádságában: "Egy Álő sem igaz előtted" (Zsolt 143:2; vÁ. 14:3). "Nincsen ember, aki ne vátkelet." (1Kir 8:46) Salamon pedig ezt fogalmazta meg: "Ki mondhatná azt: megtisztá-tottam az Án szá-vemet, tiszta vagyok az Á bűssmtől?" (PÁld 20:9) "Mert nincs egy igaz ember is a Földén, aki já cselekednök, Ás nem vátkeznök." (PrÁ Ásszávetsög Áppen ilyen egyértelműen jelenti ki, hogy "Mindnyájan vátkeztek, Ás szűkÁllkÁdnek az Isten dicsőnkÁl" (RÁm 3:23), Ás "Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennnk, magunkat csaljuk meg, Ás igazság nincsen mibennnk" (1Jn 1:8).

b) A bűsságe Ártáketes vagy szerzett? Pál kijelentette: "Adám mindnyájan meghalnak" (1Kor 15:22). Mást megjegyezte: "Annak Árt, mikáppen egy ember Álta játt be a világra a bűn, Ás a bűn Álta a halál, Ás akápp halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenk vátkeztek" (RÁm 5:12).

A szá-v romlottsága az egész emberre hat. Jáb ilyen Ártelemben kiáltott fel: "Ki adhat tisztáit a tisztáitalanbá? Senki" (JÁb 14:4). "AmÁ, Án vátkeletben fogantattam, Ás bűben melengetett engem az anyám" (Zsolt 51:7) - mondta Adám pedig megállapá-totta: "A test gondolata ellenságeskedÁs Isten ellen; minthogy az Isten tárványÁnek nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt" (RÁm 8:7-8). A megtáÁs előtt a hívök "termet szerint haragnak fiai" (Ef 2:3).

Noha már gyermekkorunkban bűss magatartást alakítunk ki az utázzással, az előbbi szávegek megerősítik, hogy alapvető bűsságnket Ártáketes Ák. Az emberisög egyetemes bűsságe azt bizonyá-tja, hogy természet szerint rosszra, Ás nem a jára hájunk.

c) A bűss magatartás megsántetése. Sikerá-e az embereknek eltávolá-tani a bűnt az Áletákból Ás a társadalombá?

Kudarca Á-táttett minden próbákozás, ami arra ínyul, hogy az ember a saját erejéből igazzá tegye az Áletét. Krisztus szerint mindenki a bűn szolgája, aki már kávetett el bűnt. E rabszolgaságbá pedig csak isteni erő szabadá-that ki. De Krisztus bátorá-t: "Ha a Fió megszabadá-t titeket, valásággal szabadok lesztek" (Jn 8:36). Csak akkor válhattok igazzá - mondta Krisztus -, ha "Án bennem maradtok", mert "ÁnÁl semmit sem cselekedhettek" (Jn 15:4-6).

Má Pál apostolnak sem sikerált Áneréből igaz Áletet Álnie. Ismerte Isten tárványÁnek tákÁletes márcÁjÁ megfélelni annak. Erőszá-táseire gondolva ezt Á-rta: "Mert amit cselekszem, nem ismerem; mert nem azt má-velem, ami akarok, hanem amit gyúlÁllk, azt cselekszem." "Mert nem a já cselekszem, amelyet akarok; hanem a gonoszt cselekszem, amelyet nem akarok." Majd rámutatott, milyen hatást tett a bűn az ÁletÁre: "Ha pedig Án azt cselekszem, amit nem akarok, nem Án má-velem már azt, hanem a bennem lakozá bűn." Kudarcai ellenÁre elismerÁssel adá-zott Isten csodálatos tárványÁnek, "Mert gyÁnyÁrkÁdÁm az Isten tárványÁben a belső ember szerint; de Ájtok e"

tárványt az Ön tagjaimban, amely ellenkezik az elmám tárványával, és engem rabul Ájd a bűn tárványának, az Ön tagjaimban. Á, Ön nyomorult ember! Kicsoda szabad-t meg engem e halálnak testéből?" (Rám 7:15, 19-20, 22)

Pál végül elismerte, hogy isteni erőre van szükség a győzelemhez. Krisztus Ájtal félreáll-tja a test szerinti Áletet elkezdődik a Álek szerinti Áj Álete (Rám 7:25; 8:1).

Ez a Álekben val Áj Álet Isten Ájtalak-t Á ajándoka. Isten kegyelme Ájtal győzelemre jutunk mi, akik holtak voltunk vétkeink és bűnünk miatt (Ef 2:1, 3, 8-10). A lelki Ájjszlet és annyira Ájtalak-tja az Áletet (Jn 1:13; 3:5), hogy teremtésről beszélhetünk. "Ézsa Ágiek elmÁltak, Á-mÁ, Ájji lett minden." (2Kor 5:17) Az Áj Álet mágsem zÁjrija elkÁvetésnek lehetősÁgÁt (1Jn 2:1).

4. A fejlődés az ember bukása. A teremtéstől kezdve SÁjtÁjn sokakat megzavart azzal, hogy gyengítette az emberiség eredetéről és az ember bukásÁjrsÁ szÁÁ szent-ÁrÁsi beszÁjmolÁba vetett hitet. A fejlődést az emberiség átermészetének mondhatÁjn, oly Ázetnek, ami azon a feltÁtelezÁsen alapszik, hogy az Álet kialakulÁja a vÁletlen kezézetethető vissza, az emberek pedig hosszÁ fejlődési folyamat Ájtal az Álet alacsonyabb rendű formÁjibÁ alakultak ki. Az erősebb táÁÁse folyamatÁban a fejlődés ÁjtÁjn val Á nÁvekedÁssel ÁrtÁk el jelenlegi Ájllapotukat. MÁg nem ÁbennÁk rejlő lehetősÁgek hatÁrait, tehát mág mindig tart a fejlődésÁk.

A keresztények egyre nagyobb számban fogadják el az isteni fejlődést, aminek Ányege, hogy Isten a fejlődés felhasználÁjrsÁval hozta Átre a MÁzes első kÁnyve szerinti teremtést. Az isteni fejlődés kÁpviselői nem szÁ szerinti fogadják el MÁzes első kÁnyvÁt, hanem allegÁriÁnak vagy hitregének tekintik.

a) Az emberrel és a fejlődéssel kapcsolatos bibliai Ázet. A teremtéstÁrtÁnetet elfogadÁ keresztényeket az aggasztja, hogy mikÁppen hat a fejlődés elmÁlete a keresztény hitre. James Orr a kÁvetkező Árta: "ÉzMa a kereszténységnek tantÁtelek ellen irÁnyulÁ, aprÁnkÁnt Árkező támadÁsokkal kell szembenÁznie... hanem a vilÁgrÁ alkotott, hatÁrozott megfogalmazott ha-mis Ázettel, ami ÁjllÁ-tÁlag tudÁnyos alapokon nyugszik, és amit Ágyesen ÁpÁ-tettek fel, vÁlet meg, Ájm alapjainak a kereszténység rendszerének gyÁkerÁre sÁjt le."[9]

A Biblia elutasÁ-tja MÁzes első kÁnyvÁnek allegÁriÁkÁnt vagy hitregékÁnt val Á magyarÁzatÁt. A Biblia Á-rÁi 1MÁzes 1 fejezetÁt val Ás tártÁnelemnek mondÁjk. ÁdÁjm, Áva, a kÁgyÁ és SÁjtÁjn a nagy kÁzdelem drÁjmÁjÁjnak tártÁ szereplője (Ájds PrÁd 7:29; Mt 19:4-5; Jn 8:44; Rám 5:12, 18-19; 2Kor 11:3; 1Tim 2:14; Jel 12:9).

b) A Golgota és a fejlődés. A fejlődés minden formÁban és alakban ellentmond a kereszténység alapjainak. Leonardo Verduin ÁjllÁ-totta: "Éz ÉzbukÁsrÁ" szÁÁ tártÁnet helyÁt a felemelkedÁsról szÁÁ tártÁnet foglalta el."[10] A kÁ és a fejlődés szÁges ellentÁtban Ájll egymÁjssal. Vagy az tártÁnt, hogy Isten a sajÁjt kÁpÁre teremtette összÁle kÁsőbb bűnbe estek, vagy nem. Ha nem ez tártÁnt, akkor mi Ártelme annak, hogy keresztények legyÁnk? A fejlődés Golgota esemÁnye vonja a legmÁlyrehatÁbban kÁtsÁgbe. Ha nem tártÁnt meg a bukás, miÁrt lenne szÁksÁgÁ arra, hogy Krisztus meghaljon helyettÁnk? A halÁl - nemcsak ÁjtalÁjnosÁjban vÁve, hanem kifejezetten Krisztus ÁrtÁnk vÁjllalt halÁla - azt hirdeti, hogy az emberiség helyzete nincs rendben. Magunkra hagyatva egyre mályebbre sÁlyyednÁnk, s vÁgÁl az emberi faj teljesen megsemmisÁlne.

Reményünk abban van, aki a kereszten fűggett. Egyedül az Ő halála tárja elénk a teljesebb, jobb, soha végtelen nem örök élet lehetőségét. A Golgota azt hirdeti, hogy szükségünk van helyettesre, aki felszabadít minket.

c) A testet íltés a fejlődés. A teremtés vagy fejlődés kérésére talán akkor találjuk meg legjobban a világot emberiség teremtését a testet íltés nézőpontjából figyeljük. Isten teremtő munkáját végezte, amikor a második áldómot, Krisztust beléptette a történelembe. Ha Isten véghez tudta vinni ezt a páratlan csodát, akkor nem kért megformázni az első áldómot is.

d) Nagykorú volt-e az ember? A fejlődés tanának hirdetői gyakran hivatkoznak a tudománynak az elmúlt század sorában tapasztalható hihetetlenül nagyretű fejlődésére, amiben annak bizonyítékait látjuk, hogy az saját sorsának ura. A tudomány megadja neki mindazt, amire szükség van, és ha elég idő áll rendelkezésére fogja oldani a világot ísszes kérdéseket.

Ennek ellenére a technika messiási szerepét egyre nagyobb kétkedéssel figyelik, mivel az sodorta bolygókat a pusztulás szélére. Az embernek egyáltalán nem sikerült leigaznia az uralma alatt tartania bűnös szélét. Ennek következtében a tudomány fejlődése csak még veszélyesebbé tette a világot.

A kétkedés és a kétségbeesés filozófusait egyre inkább óvnyesnek tekintik. Ma részen cseng a Sándor p szermazás mondás: "Az emberi szélben írték a bred a remény." Jár inkább megkésztette a valós helyzet napok reményét nékélkül tünnek el" (Jár 7:6). Az ember világra már hanyatlik. Valakinek le kellett jennie az ember történelmen keresztül, hogy megdésdésa azt, és ő reményget adjon.

Reménysugarak. Milyen nagy lett az emberiség romlása? A keresztnél emberek gyilkolták meg Teremtőjét - ez a legszörnyűbb apagyilkosság! Isten mégsem hagyta reménytelenségben az embert!

Dávid arról gondolkodott el, milyen szerepet szánt Isten az embernek, amikor megteremtette. A zsoltáros először is lenyűgözte a világegyetem riáisi volta, és akkor meglátta az emberiség igazi helyzetét. Az ember és Isten közötti kapcsolatáról ezt mondta: "Késsel tetted őt kisebbé az Istennél, és dicsőséggel és tisztességgel meölt! Írték őt kezeid munkáin, mindent íjba alát vetted" (Zsolt 8:6-7; Zsid 2:7).

A bukás dacára is megmaradt az emberi múlt sáig tudata. Az istenképesség megőrít, de nem élt el nyomtalanul. Még mindig az ember az Isten képviselője a földön, noha elbukott, erkölcsiségében romlott, bűnös lett. Természetesen alacsonyabb rendű az isteni természetnél, mégis, azt a nemes tisztet kapta Istentől, hogy a földön a teremtett világ gazdájaként szolgáljon. Amikor Dávid ezt felismerte, a halála és a kérészet szava tört ki belőle. "Mi Urunk, Istenünk mily felséges a te neved az egész földön!" (Zsolt 8:10)

A kegyelem szívetekre

Az első emberpár bűnössé lett a tőről nyszegése miatt. Többé már nem képes ellenállni Sátánnak. Vajon megszabadulhat-e valahogy, vagy magára marad, hogy elpusztuljon? Van számára remény?

A bűnesetkor keltett szívettség. Mielőtt Isten átkötletet mondott az elbukott emberpár bűne felett, reményeséget adott bemutatva a kegyelem szívettségét. "ÉzÉllenségeskedést szerzek keltetted és az asszony keltett, a te magod kelt az ő magva kelt; az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod" (1Máz 3:15) - mondta Isten.

Isten 1/4zenete azört jelentett bitorást, mert kifejtette, hogy noha Sátánnak sikerült az emberiséget gonosz bűnkörbe kerétnie, végül mágis legyőzt lesz. Megkeltetett a szívettség Isten és az emberiség között. Által Isten először vödöbstyát a bűnnel szemben. Gyűletet támaszt a kgy és az asszony - Sátán kelt Isten népe kelt. Ez megtéri az ember kapcsolatát Sátánnal, és utat nyit, hogy megőtsa kapcsolatát Istennel.

Avszadokon it kellett tartania a háborúságnak Isten egyháza és Sátán kelt. A 1/4zdelem Jézus Krisztus halálával ört tetőfokára, mert Ő a próféciaiban megnevezett asszony magva. Sátán vereséget szenvedett a Golgotai gonoszság atyja megmarta ugyan az asszony magvát, de végül vereséget szenvedett.

Mindazok, akik elfogadják az Isten által felajánlott kegyelmet, megismerik a bűnnel szembeni gyűletet. Áppen ez teszi őket sikeressé a Sátánnal folytatott csatájukban. Hit által ők is részesülnek a Megváltás Golgotai aratott diadaljában.

A teremtés előtt létrehozott szívettség. Isten nem a bűneset után hozta létre a kegyelem szívettségét. A Szent-rá mutat, a Szentháromság tagjai már a teremtés előtt kelttek egymással, hogy megmentik az emberiséget, ha bűnbe esne. Pál leírja, hogy Isten "ÉzÉbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét" (Ef 1:4-6 - Áj prot. ford.; v. 2:1-9) Krisztus engesztelő áldozatárá szíva Páter a keltetkezőt mondta: "ÉzÁki eleve el volt ugyan rendelve, a világ megalapálása előtt..." (1Pt 1:20)

A szívettség megingathatatlan alapra, Isten ágrétre és fogadalmára épült (Zsid 6:17-18). Jézus Krisztus lett a szívettség keze (Zsid 7:22). Kezes az, aki magára vállalja valaki más adásait vagy keltettségét, ha az a szemely nem tudja azt megfizetni. Krisztus kezessége tehát azt jelenti, amennyiben az emberiség bűnbe esik, ő vállalja a bűntetés helyett. Megfizeti az ártat a megváltásukért, engesztelést szerez bűntetteikért, eleget tesz Isten megszegett törvénye keltésnek. Egyetlen ember vagy angyal sem lett volna képes ezt a felelősséget magára vevőként Krisztus, a Teremtő, az emberiség képviselője, feje vállalhatta e felelősséget (Róm 5:12-21; 1Kor 15:22).

Isten Fia nemcsak a szívettség keze, hanem Ő a keltbenjárás és a végrehajtás is. Szerepének ezt az oldalát mutatja amikor testet keltett Fiaként beszélt keltéséről. "ÉzÁzört szíllottam le a Mennyből, hogy ne a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elkeltett engem" (Jn 6:38; v. 5:30, 43) - mondta. Az Ájának az az akarata, hogy "ÉzÉmindaz, aki látja a Fiát, és hisz benne, kelték ákötlete legyen; és ön feltámasszam azt az utolsó nap" (Jn 6:40). "ÉzÉ pedig az kelték ákötlet - mondta -, hogy megismerjenek tégéd, az egyedül igaz Istent, és akit elkelt, a Krisztust." (Jn 17:3) Szolgálata végön bizonyágot tett arról, hogy az Áya akaratát hajtotta végre. "ÉzÉon dicsőített tégéd e kelték; elvégeztem a munkát, amelyet rém bztál, hogy végezzem azt." (Jn 17:4)

A keresztes Jézus teljesítette, amit megfogadott, hogy az emberiség kezesekeit lámpa fel a szívetekben. Amikor felkiáltott: "Éljen a királyság!" (Jn 19:30) - jelezte, hogy befejezte a földet. Saját áldásával fizette meg a törvény megszegése miatt szíveskedés volt bűntétet, és ezzel biztosította a bűntől megbűnözött emberek átváltását. Abban a pillanatban Krisztus újra a törvényre emelte a kegyelem szívetét. A bűntől bűntől s bűntől Isten fiaivá leányává fogadja, ha hisznek Krisztus engesztelő végében, és így az árnyék letérő seivő volt.

A kegyelem szívetét szemlélteti Istennek az emberiség iránti végtelen szeretetét. Ezt a szívetét ugyan megteremtés előtt létrehozta, de csak a bűntől után mutatta be. Isten és az emberiség bizonyos körtelemben ekkor társsá vált.

A szívetét megőrzés. Sajnálatos módon az emberek az ártatlan előtti után is elutasították a kegyelem szívetétnek nagyszerű ajánlatát (1Máz 6:1-8; 11:1-9). Amikor Isten ősből szívetétet ajánlott, ezt ábrahám teljesítette. Ismét megerősítette a megváltás áldását. "Éljen a te magodban a földnek minden nemzetsége, megengedtem az én beszédemnek." (1Máz 22:18; Vár. 12:3; 18:18)

A Szent-rés ábrahámnak főként a szívetét feltételei iránti hűségére világít rá. Ábrahám hitt Istenben, és tulajdonát az őnői igazságot (1Máz 15:6). A szívetét megerősíti Isten törvényének tekintélyét. Az is megmutatja, hogy ábrahám Isten kegyelme alapján részesül a szívetét áldásában, ami az őt az engedelmségtől is fű (1Máz 17:1; 26:5).

Ábrahámról, hitre való tekintettel, ezt mondja a Biblia: "Éljen... mindazoknak, akik... hisznek" (Róm 4:11). Ő az engedelmségben megmutatkozó hit általi megigazulás Isten által elfogadott példája (Róm 4:2-3; Jak 2:23-24). A kegyelem szívetét nem írszta a magánál áldásait ábrahám természetes leszármazottaira, hanem csak azok akik követik ábrahám hitének példáját. "Éljen a hitből vannak, azok az ábrahám fiai." (Gal 3:7) A földön minden ember részesülhet az átváltás szívetétgi áldásaiban, aki eleget tesz ennek a feltételnek: "Éljen pedig Krisztus által a magva vagyatok, és áldást szerint árnyékot" (Gal 3:29). Isten oldaláról nézve a Szent-rés megkötött szívetét (amit az első szívetétnek is neveznek) az ábrahámmal kötött kegyelmi szívetét megőrzés volt (Zsid 9:1). Izrael azonban kiforgatta azt eredeti mivoltából, és cselekedeteiken alapuló szívetétgöt tette (Gal 4:22-31).

Az ő szívetét. Későbbi ígehelyek beszélnek "ő" vagy jobb szívetétéről". [11] Nem az őt van ez így, mintha szívetét megváltozott volna, hanem mert (1) Izrael hitetlensége következettben Isten árnyék szívetétét a cselekedetek rendszerével alacsonyították; (2) kapcsolatba hozták Isten szeretetének Jézus Krisztus testét általa, áldásban, halálában, feltámadásában és kinyilatkoztatásában megmutatkozó ő kinyilatkoztatásával (Vár. Zsid 8: (3) csak a keresztes erősítette meg Krisztus újra e szívetétet (Dán 9:27; Lk 22:20; Róm 15:8; Zsid 9:11-22). [12]

Ártás jelentőségű, amit e szívetét kényel azoknak, akik elfogadják. Isten kegyelme által bűntől bocsátást áldást nekik. Felajánlja, hogy a Szent-ek szívetétben ártás a T-zparancsolatot, a bűntől bűntől s bűntől pedig ősből kirajzolja Alkotójuk áldását (Jer 31:33). Az ő szívetét és az ő szívetét tapasztalata által a hívő Krisztus igazságában és a hit általi megigazulásban részesül.

A szívetét megőrzésével az ember annyira ártalakkul, hogy a Lélek győzelmét termi: "Éljen a szeretet, árnyékot, bűntől"

bűntudást, szűz-vesszőt, jászágót, húst, szeládságot, mártírkletességet" (Gal 5:22). Krisztus átvázát kegyelmének erejével úgy lehet, ahogy Krisztus volt, nap mint nap járva azoknak a dolgoknak, amelyek kedvesek Istennek (Jn 8:29). Az elbukott emberiség egyetlen reménye az, ha elfogadja Isten hívését, hogy lépjen vele kapcsolatba a kegyelem szívében. A Jézus Krisztusba vetett hit által valóságig lehet számunkra ez a kapcsolat, ami biztosítja, hogy gyermekév fogad Isten, és Krisztussal együtt országát járják és teszik.

Á

Lábjegyzet

Á

1.

Á

Az emberről szóló tananyagot használatos teológiai kifejezések az emberi család kárhozatának tárgyában. Ebből fejtegetésben az ember nemcsak a fira vonatkozik, a nő kizárásával, hanem a tárgyának megkínnyátése és folyamatossága érdekében a teológiai hagyományokkal és jelentéssel kapcsolatban használatos ágy.

2.

Á

Berkhof, Systematic Theology; 183. oldal

3.

Â

â€žSoul" SDA Encyclopedia, javÃ-tott kiadÃs, 1361. oldal

4.

Â

â€žSoul" SDA Bible Dictionary, javÃ-tott kiadÃs, 1061. oldal

5.

Â

I. m., 1064. oldal

6.

Â

SDA Bible Commentary, javított kiadás, 7. kötet, 257. oldal

7.

Â

SDA Bible Commentary, javított kiadás, 3. kötet, 1090. oldal

8.

Â

„Sin, I” SDA Bible Dictionary, javított kiadás, 1042. oldal

9.

Â

James Orr, God's Image in Man (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1948), 34. oldal

10.

Â

Leonard Verduin, Somewhat Less than God: The Biblical View of Man (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1970), 69. oldal

11.

Á

Az ÁšjszÁŕvetsÁg IzrÁjel tapasztalatÁjt a SÁ-nai-hegyi rÁcgi szÁŕvetsÁggel hozza kapcsolatba (Gal 4:24â€“25). A SÁ-nai Isten megÁjÁ-totta ÁŕrÁk kegyelmi szÁŕvetsÁgÁt szabaddÁj tett nÁpÁvel (1KrÁn 16:14â€“17; Zsolt 105:8â€“11; Gal 3:12). MegÁ-gÁrte nekik: â€žMostan azÁrt, ha figyelmesen hallgattok szavamra, Ás megtartÁjtok az Án szÁŕvetsÁgemet, Ág lesztek nÁkem valamennyi nÁp kÁŕt az enyÁim; mert enyÁm az egÁsz FÁld. Ás lesztek ti nÁkem papok birodalmamban, szent nÁp" (2MÁz 19:5â€“6; vÁŕ. 1MÁz 17:7, 9, 19). A szÁŕvetsÁget a hit Ájltali megigazolÁsra alapozta (RÁm 10:6â€“8; 30:11â€“14), Ás azt akarta, hogy a tÁŕvÁny a szÁ-vÁkbe legyen Á-rva (5MÁz 6:4â€“6; 30:14).

Mindig fennÁjll annak veszÁlye, hogy a hívök a cselekedetek Ájltali ÁdvÁssÁg rendszerÁvÁ alacsonyÁ-tjÁk le a kegyelmi szÁŕvetsÁgÁt. A rÁcgi szÁŕvetsÁg pÁldÁjjakÁnt hasznÁlta fel PÁj apostol ÁbrahÁm esetÁt, amikor nem bÁ-zott Isráel saját cselekedeteire hagyatkozva akarta megoldani gondjait (1MÁz 16; 12:10â€“20; 20; Gal 4:22â€“25). TulajdonkÁppen azÁta lÁtezik a cselekedetek Ájltali megigazolÁs gondolata, amiÁta a bûn felÁtÁtte fejÁt a vilÁgon, Ás megtÁrt az ÁŕrÁk szÁŕvetsÁg (HÁs 6:7). IzrÁjel tÁŕtÁnelme sorÁjn a tÁŕbbsÁg igyekezett â€žaz ő tulajdon igazsÁgukat... ÁrvÁt tÁŕvÁny cselekedetei" Ájltal (RÁm 9:30â€“10:4). A tÁŕvÁny betûje szerint Áltek, Ás nem lÁlek szerint (2Kor 3:6). A tÁŕvÁjltal akartak megigazolni (Gal 5:4), Á-gy a tÁŕvÁny Ájtká alatt, szolgasÁgban Áltek, nem szabadon (Gal 4:21â€“23). Ezzel lealacsonyÁ-ttÁjk a SÁ-nai hegyenÁi kÁŕtÁtt szÁŕvetsÁget.

A ZsidÁkhoz Á-rt levÁl az első, azaz a rÁcgi szÁŕvetsÁget IzrÁjelnek a SÁ-naitÁl kezdödö tÁŕtÁnelmÁre alkalmazza. rÁjmutat e szÁŕvetsÁg ideiglenes voltÁra. Bemutatja, hogy Isten a lÁvitai papsÁgot is ideiglenes szervezetnek szÁjnta, jelkÁpes feladat vÁgzÁsÁre, addig, amÁ-g a valÁsÁjg Krisztusban elÁrkezik (Zsid 9; 10). SajnÁjlatos mÁdon sokan nem lÁjtÁjk meg, hogy a szertartÁsok Áŕnmagukban ÁrtÁkkelenek (Zsid 10:1). Nem ismertÁk fel Krisztus igazi kÁldetÁsÁt azok, akik az â€žÁjrnÁk" rendszerÁhez ragaszkodtak akkor is, amikor az elökÁpet felvÁjtotta a kÁp, az ÁjrnÁkot a vÁzÁrt e kemÁny nyelvezet, hogy kiemelje az Áj, a SÁ-nainÁi kÁlÁŕnb szÁŕvetsÁg magasabbrendûsÁgÁt.

A rÁcgi szÁŕvetsÁget tehÁjt mind pozitÁ-v, mind negatÁ-v kifejezÁssekkel be lehet mutatni. NegatÁ-v megkÁzelÁ-tÁsbe utal, hogy a nÁp eltorzÁ-totta Isten ÁŕrÁk szÁŕvetsÁgÁt. A pozitÁ-v utalÁsokban az Isten Ájltal elrendelt ideiglenes fÁldi szolgÁjlatot jelÁli, aminek az volt a szerepe, hogy az emberisÁg bukÁjsa Ájltal teremtett szÁksÁghelyzetben lÁpjen hatÁjlyba. LÁsd mÁg White: PÁjtriÁrkÁk Ás prÁfÁtÁj, 329â€“333. oldal; White, â€žOur Work", Review and Herald, 1902, 23., 8. oldal; White, â€žA Holy Purpose to Restore Jerusalem", Southern Watchman, 1904. március 1., 142. oldal; Hasel, Covenant in Blood (Mountain View, CA; Pacific Press, 1982); vÁŕ. Wallenkampf, Salvation Comes From the Lord (Washington, D. C.; Review and Herald, 1983), 84â€“90. oldal

12.

Á

VÃ¶. Hasel: Covenant in Blood